

Amic perdut en l'estel...

Era ja entrada la matinada i m'he hagut d'aixecar del llit i sortir al terrat en aquesta càlida nit de revetlla de Sant Joan. No sé quina vaga inquietud s'ha apoderat de mi que em feia sentir una angoixa inexplicable i em privava totalment de dormir.

M'he ajagut al terra per mirar de fit a fir el firmament ple d'estrelles i trobar, sense dificultats, el meu estel. Perquè jo tinc un estel que mai no he ensenyat a ningú, no fos cas que hi fessin estada i em robessin el racó solitari en el qual cercar refugi tantes nits com la d'avui.

Un dia, amb un company entranyable que ha desaparegut totalment de la meua vida, el vàrem escollir: "Sempre que mireu aquest estel sabrem que seguim vius en el record l'un de l'altre, estem on estem".

Les paraules són tan boniques quan es diuen des del fons del cor i es creu en allò que es diu! Tenen una màgia especial, com la d'aquesta nit de revetlla de sant Joan. I quan el temps passa, inexorablement, t'adones que aquelles paraules han donat un fruit i les persones a qui estimes o has estimat et poden parlar, sense paraules, des de l'infinit.

S'enlairaven encara cap al cel els darrers coets de la revetlla, prou llunyans, per no fer massa soroll i prou propers per veure el raig rabent de petites guspies de llum que il·luminaven la foscor de la nit.

Em vaig abraçar fortament a una d'aquelles columnes de llum i amb ella vaig pujar amunt, amunt... "Porta'm cap al meu estel -li vaig dir- en aquesta nit màgica de sant Joan. Aquesta nit en la qual qualsevol tros de fusta, qualsevol cadira vella, qualsevol caixa esberlada pren la brillantor del foc i tenyeix de vermell les galtes i els ulls dels xics i dels grans que riuen i brinquen entorn de les flames! Porta'm amunt, més amunt que el fum i les guspies... arrenca'm d'aquest llit improvisat damunt d'una manta i deixa'm en el refugi solitari del meu petit estel."

Potser hi trobaré el "Petit príncep"? No, ell també té el seu propi estel i en manté el secret tan curiosament com jo! Potser hi trobaré el company entranyable de la meua adolescència? No, ell està molt més amunt encara...

Un dia, mirant l'estel, vaig sentir el desig inexplicable; però imperatiu, de saber quelcom d'ell. Què havia estat de la seva vida; on vivia; què era el que feia... Era tan intensa la veu interior que em feia totes aquestes preguntes que em vaig prometre a mi mateixa que al matí, així que em llevés, començaria a fer indagacions per tots els mitjans al meu abast.

"Tots els membres caiguts, tot jo per terra,
buidat de tota força i sens desig,
la pensa a poc a poc se'm desaferra..."

Joan Maragall, Pirenenques (El pas de l'any)

Al matí, quan em llevo, m'agrada, tot esmorçant, fullejar el diari. A la pàgina dedicada a les necrològiques hi vaig trobar la seva esquela com a resposta, no a totes les meves preguntes, però sí a aquella crida intensa que havia arribat fins a mi des de l'estel.

Per això, des de llavors sé que aquestes fal·leres de joventut, aquests somnis inversemblants no són cap beneiteria: algú te'ls dicta, algú te'ls imprimeix dins el cor i les persones a qui estimes o has estimat amb un amor idealitzat i pur et parlen quan menys t'ho esperes i continuen tota la vida connectats amb tu, la paraula "oblit" no existeix i et fan arribar els seus missatges amb un esclat lluminós com el dels coets d'aquesta nit.

Per això sé que ara el meu estel és ben meu i jo, egoïstament, no desitjo compartir-lo amb ningú.

M. Dolors Godoy
Dibuix: M. Turon

RIBISISTEMES
Promoció de sistemes

Informàtica i electrònica industrial; Robòtica; Visió artificial; Mecànica especial
C/ Barraquetes, 20 (972.011.950 Fax: 972.011.957 17244 Cassà de la Selva (GIRONA)
admin@ribisistemes.com www.ribisistemes.com